

Пжтувайки около два и половина часа, четата, когато слънцето бележи пладне, съзиратъ отдалече свищовскиятъ кърсердаринъ съ сноитѣ заптии арнаути въ потера на брой около хилядо души, отправена да преследва възстаницитѣ. Нѣмало съмнение, че ще настане бой, затова борцитѣ се отправятъ къмъ Караисенскитѣ лозя, за да заематъ удобна позиция и почнатъ първата битка съ враговетѣ.

Караджата съ гола сабя нарежда момчетата за отбрана. Пропукватъ пушки отъ турска страна и куршумитѣ профучаватъ надъ главитѣ на възстаницитѣ. Тогава се дава заповѣдъ да засвири бойната тржба. Огнениятъ Караджа, жаденъ за отплата, заедно съ Хаджи Димитра, изпразватъ своитѣ пушки първи срещу турцитѣ. Изпукватъ следъ това въ единъ гласъ 124 пушки на възстаницитѣ и гжстъ барутенъ димъ изпълва въздуха.

— На месо стреляйте, братя! — насърдава борцитѣ Кареджата и тича отъ позиция на позиция като лъвъ, — ние нѣмаме царщина да ни изпраща джепане, затова удряйте на месо. Единъ тиранинъ струва по-малко отъ единъ фишекъ барутъ . . .

И разяренъ, той тича насамъ-натамъ да подига духа на юнацитѣ, да ободрява съ своето пламенно сърдце, залега на позиция и стреля, следъ това пакъ става и неуморно дава команда за стрелба.